

Un cap de setmana sense dilluns

Havent dinat, com una tarda qualsevol de diumenge vaig obrir l'ordinador. A la pantalla s'hi reflectia aquella tarda encalmada de núvols que retallaven la caiguda del sol. El camp verd, a punt de llaurar accentuava el ritme de les estacions. Vaig donar una ullada a l'escriptori i vaig pensar que em caldria ordenar i esborrar. Tots els diumenges del món havien acabat de la mateixa manera. Enfilava el dilluns amb aquest pas tranquil de qui sap per on camina. Avui, tot se m'escapava. M'era impossible enquadrar els passadissos i veure'n els colors nítidament. M'esforçava a no sentir l'espai ni el temps. No podia. Se'm feien presents olors i colors. Sentia cada objecte, cada edifici. Respirava la humitat de la pluja. No sabia, no podia marrar el camí. Hi tornava. Vaig obrir les carpetes d'imatges i vaig crear-ne una de nova. Ni dates, ni estacions, ni anys ni dies: Dilluns, un dilluns definitiu sense la tarda de diumenge.

Vaig baixar al carrer mentre tot es recollia. Carrers melancòlics, soroll de persianes tancant-se, fanals que s'encenien i les ombres projectades als carrers. La darrera nit, pensava... abans d'un diumenge sense horitzons. Vaig anar un cop més a contemplar la carretera. L'havia fet insistentment, permanentment, per obligació i per gust. Era el fil que m'acostava a la meva família, a la meva professió que havia exercit amb passió tots aquests anys que s'estenien més enllà de la ciutat. Les estacions s'havien succeït al pas del comptaquilòmetres. Neu, boira, gel, pluja, paisatges convalsents com les tardes de diumenge o alegres a l'esclat del sol amb llargs interludis de temps. Sentia músiques llunyanes de cotxes que tornaven a casa, els llums boirosos i enlluernadors a la pujada. A les finestres de les cases llums encesos i la lluna s'esvanint-se gradualment fins a desaparèixer enmig dels núvols. Es confonien els arbres que m'havien acompanyat al llarg d'aquest trajecte solitari, arrossegada amb la força amb què havia trepitjat el camí. Asseguda dins del cotxe, amb els llums apagats veia passar pel retrovisor vies de llums i ombres. Havia fet un llarg camí fins aquell dia. Els meus somnis s'havien projectat en cada revolt, en cada masia, en tots els poblets que desfilaven fins a arribar a la meva Sintra. En algun punt d'aquella vasta foscor, darrera meu deixava la meva vida, entre camps obscurs i els llums de la ciutat. Després d'aquest

dimenge només em caldria esperar un altre diumenge. Però ja no sentiria la foscor de la tarda emmalaltida ni veuria les llums reculant darrera meu. Tot se m'escapava mentre avançava contra corrent i amb recança cap a Sintra.